

1879-04-26

AFSENDER

Johanne Luise Heiberg

MODTAGER

J. C. Jacobsen

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Modtagersted:
København

Arkivplacering:
Rigsarkivet

Emneord:
Mæcenvirksomhed, venskab

DOKUMENTINDHOLD

Johanne Luise Heiberg takker endnu engang J. C. Jacobsen for alt, hvad han har gjort for hende. Hun skriver, at J. C. Jacobsen har den behageligste Herrehåndskrift, hun kender.

TRANSSKRIFTION

Kjære Capitain Jacobsen!

Mine Tanker have i denne Tid ofte beskjæftiget sig med Dem. Jeg tænkte meget paa Dem ved at læse Beskrivelsen i Bladene om Carlsbergs storartede Anlæg. De store mørke Kjældere, oplyste ved Lamper, satte formelig min Phantasie i digterisk Bevægelse. Dernæst tænkte jeg paa Dem ved Harald Jerichaus deilige Billede af Bugten ved Sorrento. Fik De dette Billede ? Ved saaledes at tænke paa Dem, blev jeg meget glad ved engang paany at see Deres smukke

tydelige Haandskrift, den behageligste Herrehaandskrift jeg kjender, og Glæden blev ikke mindre ved at modtage den nydelige Lampeskjærm, hvor alle mine Yndlingsblomster ere forevige. Man har et herligt Digt af Gøethe, hvori Blomsterne klage for Guddommen over deres korte Liv og hurtige Forgjængelighed. Hvor vilde ikke disse smaa Klagerinder have frydet sig ved at see Deres Skjønhed fastholdt, som her paa denne Skjærm. Jeg er ganske rørt over, at De ved Synet af sligt, tænker paa mig, den ensomme Fugl, og takker Dem af Hjertet herfor. Flere Gange har jeg haft Lyst til at aflægge Dem et

Besøg, men er afholdt derfra ved Deres Tids Kostbarhed. Hvilken Lykke for os Andre, at De besidder denne Arbejdskraft, og hvilken Lykke for Dem selv, at Forsynet, i Forening med disse Kræfter, har skjænket Dem alle Midler til at bringe dem i Anvendelse. At arbeide i ædel Retning til Held og Lykke for saa mange, er dog den største Lykke der er givet os Mennesker. Døm da om hvad Deres ensomme Veninde maa føle ved at sidde stille, som en mat Vinterflue, eller, som den lille bekjendte Foraarsfugl, hvis monotone Sang klinger som om den sagde: "slid din Tid! slid din Tid!", saaledes sidder jeg, saaledes

synger jeg, uagtet Sjælen ofte brænder efter Arbeide, men hvilket ? Dog tilgiv! Herrene pleie ikke at synes om qvindeklager, altsaa,

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

Tak endnu engang Tak for den Godhed De viser.

Deres hengivne
Johanne Luise Heiberg

d: 26 April 1879

1679 26/24

Kjære Capitain Jacobsen!

Min Tanker have i denne Tid
oft. beskjæftiget sig med Dem.
Jeg tænkte meget paa Dem,
ved at lese Beskrivelsen i
Bladene om Carlsbergs store
artede Anlæg. De store mæn-
de Fjaldene, oplyste ved Lam-
per, søtte formelig min Chan-
tase i digteriske Bevægelser.
Dermed tænkte jeg paa Dem
om Harald Prichaus' dejlige
Billeder af Børgten ved Sorrento.
Vil De dette Billed? Ved
saaledes at tænke paa Dem,
blev jeg meget glad ved engang
paany at see Dem smukt

Tydelige Haandskrift, den beha-
geligste Herrhaandskrift jeg
kjenner, og Glæden blev ikke
mindre ved at modtage den
nydelige Samvirkelse, hvor
alle mine Gudning-blomster
er forvirkede. Man har
et herligt Digt af Gøtthe, hvori
Blomsterne blage for Gudsom-
men over deres Dorte Liv og
hæderige Sangjængelighed. Hvor
vidt ikke disse små Klagerinder
have frejdet sig ved at se deres
Skjæbne fastholdt, som her
paa denne Skjæbne. Og
er ganske rørt over, at de
ved Synet af sådant, tænker
paa mig, den sønsomme Aigt,
og takker dem af Hjertet herfor.
Overs Gange har jeg haft
Lyst til at aflægge dem et

Bisög, men er afholdt derfra
ved Deres Bids Føstbarhed.
Hvilken Lykke for os andre,
at De besidder denne Arbeidskraft,
og hvilken Lykke for Dem selv,
at Paragud, i Bærening med
Deres Kræfter, har skjænket
Dem alle Midler til at bringe
Dem i Anvendelse. at Arbejde
i edel Betæning til Hæd og Lykke
for saa Mange, er dog den største
Lykke der er givet os
Mennesker. Døm da om
hvad Deres eensomme Veninde
maa føle ved at sidde i Tille,
saa en nat Vinterfløis, eller
saa den lille lukkede Børstevind
fløis, hvis monotone Sang
klirrer saa om den saede:
"Slid din Tid! Slid din Tid,
Saaløst sidder jeg, saaløst

Synges jeg, isagt Juleen ofte
brevder efter arbeide, men
hvidt ~ Day sigt! Her
nem pleis ikke at syngi om
Grunderklagen, attia, Pals! End
nu Lyng Pals for den
Godhed de visir

26 April
1849.
Deres hengivne
Johann Luidi Hliberg